

★

Пространство, ширь небесна, далечини мъгливи,
отъ ранно детство вий помамахте очитѣ ми,
отровихте кръвѣта ми, неспокойно що прелива
и тегли ме къмъ вѣчно дирене и скитане.

Вѣтрецъ ли тихъ надиплѣше зеленитѣ жита на нивитѣ,
крило на птица ли прорежеше лазура на небето,
керванъ отъ облаци ли, гривести и сиви,
или платно на хоризонта на морето —

ржцетѣ се изтегляха като стебла на горе —
додето станаха прозрачни, изтънени, удължени,
очитѣ като птици полетяваха въ простора
и тъй останаха за винаги нататъкъ устремени . . .